

Arrest

nr. 68 156 van 7 oktober 2011

in de zaken RvV X / IV - RvV X / IV - RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van VERMA Sobash Chandra en zijn advocaat V. VAN DEN STEEN, loco advocaat T. HERMANS, die tevens verschijnt voor VERMA Parmira en VERMA Shiv Kumar, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 december 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 2 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op respectievelijk 9 mei 2011, 11 mei 2011 en 13 mei 2011.

1.3. Op 25 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S. C. V.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Hindoe en bent altijd handelaar geweest. In 1975 bent u gehuwd met V.(...) P.(...) (O.V. 6.739.589). Uit het huwelijk zijn drie zonen voortgekomen. Uw oudste zoon is kort na de machtsovername door de Taliban ontvoerd en u heeft hem nooit teruggezien. Ondanks alle problemen waarmee uw religieuze minderheid werd geconfronteerd, zijn jullie altijd in Afghanistan gebleven. Een eerste poging om het land te verlaten, mislukte toen uw smokkelaar bij een aanslag in Kabul om het leven kwam. Op 18/11/2010 zijn u, uw vrouw en uw twee zonen uiteindelijk toch vertrokken. Eerst zijn jullie naar Pakistan gegaan. Jullie namen in Karachi een vliegtuig dat ergens in Turkije landde. Vervolgens zijn jullie met de wagen naar België gekomen. Op 13/12/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen u, uw vrouw en uw oudste zoon V.(...) S.(...) C.(...) (O.V. 6.761.685) asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie van de Hindoes en Sikhs zeer slecht is. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielerelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) van 1974 en enkele foto's voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ooit heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u doorheen uw leven werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen heeft u onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de verschillende mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Uit volgende elementen dient te worden besloten dat u wellicht reeds langere tijd geleden Afghanistan heeft verlaten en u geen zicht biedt op uw verblijfsplaatsen en reële situatie. Zodoende verhindert u de asielinstanties om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende op de hoogte bent van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo weet u niet dat de crematieplaats Qalacha een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid onder handen werd genomen en werd gerenoveerd (CGVS, p.8). Dat u zich dan weer wel de bouw van enkele muren zo'n vijftig jaar geleden kan herinneren, is veelzeggend. U verdedigt zich door te zeggen dat u niet in Qalacha geweest bent, wat niet overtuigt. Deze crematieplaats is van groot symbolisch en religieus belang voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs. Er kan dan ook aangenomen worden dat een lid van deze gemeenschap van deze feiten op de hoogte is indien hij werkelijk in Kabul verbleef in deze periode.

Verder bent u niet op de hoogte van de problemen die ontstonden toen het lichaam van een persoon van de Sikh gemeenschap, L.(...) S.(...) genaamd, diende te worden gecremeerd. U zegt zich nog te herinneren dat deze problemen zich voordeden in september 2007, wat door de informatie wordt bevestigd. Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet meer weet wat er vervolgens met het lichaam van de man gebeurde. U stelt dat Qalacha ver weg is en dat u ook niet weet of hij misschien naar Peshawar werd gebracht om daar te worden gecremeerd, wat wel vaker gebeurt (CGVS, p.9). U stelt dat hij geen familie was van u maar dat u wel gedurende twintig minuten uw medeleven in de 'daramsal' (tempel) ging betuigen. Als dit inderdaad zo zou zijn, dan zou u vast en zeker weten dat het lichaam van L.(...) S.(...) in de daramsal werd verbrand en dit onder zware politiebewaking. Ook over de betoging die aan de crematie voorafging, heeft u geen enkele informatie. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat een volwassen lid van de Hindoes en Sikh gemeenschap in de hoofdstad, gezien de erg beperkte

omvang en de grote kwetsbaarheid van deze gemeenschap, beter op de hoogte is van dergelijke feiten. Deze gebeurtenissen raakten immers rechtstreeks aan de identiteit en eigenheid van deze groep.

Over een aantal andere gebeurtenissen in Kabul blijft u eveneens zeer op de vlakte. U begint zelf over een incident dat in 2006 in Kabul zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.8). U stelt dat er een demonstratie was (CGVS, p.8) en dat deze tegen Karzai en de overheid gericht was (CGVS, p.9). Het is evenwel verwonderlijk dat u geen idee heeft waarom er dan wel werd gedemonstreerd. Als het Commissariaat-generaal u vraagt wat er zo speciaal was aan die demonstratie dat u het incident aanhaalt, zegt u dat u er niet aan deelnam en het dus niet weet (CGVS, p.9). Dit is zeer opmerkelijk. Verder kent u wel enkele precieze data van een aantal incidenten, maar bepaalde zaken, zoals de veelbesproken inval van Taliban in het Serena Hotel waarbij zes doden vielen of de aanwezigheid in de gurdwara van Karte Parwan (die naast uw huis zou gelegen zijn en waar u toch zeer regelmatig zou zijn gekomen) van een honderdtal Indische arbeiders in januari 2010, zijn u blijkbaar ontgaan. Ook dit roept twijfels op bij uw beweringen omtrent uw verblijf in Kabul.

Voorts zijn u vreemd genoeg een aantal belangrijke vertegenwoordigers van uw kleine gemeenschap onbekend. Noch Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu en Sikh society, noch Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van de Hindoe en Sikh gemeenschap voor de parlementsverkiezingen van 2010, zijn u bekend (CGVS p.10). Ook uw kennis van de prominenten van Kabul laat te wensen over. U heeft geen enkele info over Haji Abdul Qadir, de in Kabul in 2002 met een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider, of over Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul die in december 2009 wegens corruptie tot een gevangenisstraf werd veroordeeld (CGVS p.10,11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er als enige van uw familie in slaagt een aantal Afghaanse televisiezenders bij naam te noemen. Dat uw andere gezinsleden geen dergelijke zenders kennen, is zeer merkwaardig. Bovendien blijkt u afgezien van de naam van deze zenders vreemd genoeg geen enkel Afghaanse televisieprogramma dat door één van deze zenders wordt uitgezonden te kunnen opnoemen. Ook dit is opmerkelijk. U stelt in dit verband dat uw zonen via het internet naar Pakistaanse zenders keken. Ook dit is opmerkelijk, temeer er volgens uw vrouw slechts enkele uren per dag elektriciteit zou zijn geweest (CGVS, p.5) en u zich bovendien niet meer kan herinneren wie uw internetprovider in Kabul was (CGVS, p.13). U stelt nochtans dat u degene was die de rekening ontving en betaalde, een verklaring die u even later weer wijzigt (CGVS, p.13). Bovendien is het merkwaardig dat een handelaar zoals u geen mobiele telefoon zou hebben gehad (CGVS, p.13) en, nog opmerkelijker, dat u geen van de in Afghanistan actieve telecomoperatoren kent (CGVS, p.13). Bovenstaande vaststellingen laten toe te twijfelen aan uw verblijf in Kabul.

Dat jullie Kabul reeds zeer lang geleden verlaten hebben, blijkt overduidelijk tijdens het gehoor van uw zoon V.(...) S.(...) K.(...) die geen van de twee Afghaanse landstalen voldoende machtig is om een gehoor in een van die talen af te leggen. Verder is zijn kennis van de etnische realiteit in Afghanistan onbestaande. Uw zoon kan niet verduidelijken welke etnieën in Afghanistan Pashtou spreken en welke Dari (CGVS, p.4). Gevraagd naar etnische bevolkingsgroepen noemt hij onder meer de Hazara's. Hij weet evenwel niet waarom deze personen jarenlang werden vervolgd en gediscrimineerd (CGVS, p.4). Uw zoon stelt ook dat er Tadzjiken in Afghanistan wonen. Hij weet echter niet of er Hazara's en Tadzjiken in Kabul wonen. Nochtans stelt de informatie dat Hazara's en Tadzjiken samen 70% van de bevolking van Kabul uitmaken. Evenmin is uw zoon op de hoogte van het feit dat Hazara's sjiieten zijn (CGVS, p.4). Voorts kan hij niet zeggen tot welke etnie de Taliban voornamelijk behoren (CGVS, p.4). Dat uw zoon van dergelijke zaken niet op de hoogte blijkt, toont aan dat hij niet in Afghanistan heeft gewoond.

Verder dient te worden gewezen op enkele bijzondere hiaten in de geografische kennis van uw zoon. Zo blijkt uw zoon geen districten van de provincie Kabul te kennen en heeft hij geen idee welke provincies aan de provincie Kabul grenzen (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uw zoon niet het onderscheid te kunnen maken tussen een woleswali (district) en een welayat (provincie). Verder noemt uw zoon enkele steden maar als het Commissariaat-generaal vraagt waar bijvoorbeeld Gardez ligt, moet hij het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.6). Verder slaagt hij er in enkele wijken van Kabul te noemen maar dit blijkt eerder informatie die hij via u zou vernomen hebben: zo stelt uw zoon dat volgens u Wazir Akbar Khan op veertig minuten rijafstand van Karte Parwan ligt maar dat hij zelf geen idee heeft waar ergens in de stad Wazir Akbar Khan zou zijn (CGVS, p.5). Evenmin kan uw zoon een bekende straat in Kabul bij naam noemen (CGVS, p.6). Het is niet geloofwaardig dat iemand die zijn leven lang in Kabul zou hebben gewoond, omtrent dergelijke zaken geen enkele kennis zou hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw zoon onvoldoende op de hoogte is van de situatie van de Hindoes in Kabul. Hij haalt bijvoorbeeld de crematieproblemen van de Hindoes aan maar weet dan weer niet waar de crematieplaats is (CGVS, p.9). Verder beweert hij dat er enkel Punjabi en religieuze studies onderwezen worden (CGVS, p.3). Dit klopt niet: volgens een rapport van september 2007 komen ook Dari en wiskunde aan bod. Verder stelt hij dat hij tot voor enkele jaren naar de school van de gurdwara

ging maar hij weet niet wie de personen zijn die daar les gaven. Hij heeft het over twee Sikh vrouwen en herinnert zich (slechts) één naam (CGVS, p.7). In werkelijkheid waren er sedert 2002 vier leerkrachten die door het Ministerie van Onderwijs werden gestuurd en Dari en wiskunde onderwezen. Tot dan was de Sikh A.(...) S.(...) de enige leraar in de school. Zelfs op enkele voor de hand liggende vragen met betrekking tot de eigen leefwereld kan uw zoon geen afdoend antwoord geven.

Voorts is uw zoon niet op de hoogte van een aantal zaken die een inwoner van Kabul ongetwijfeld weet. Zo kent hij net als u geen enkele van de telecomoperatoren die in het land actief zijn (CGVS, p.7) en weet hij niet dat Ariana een Afghaans televisiestation is (CGVS, p.7). Verder meent uw zoon verkeerdelijk dat het Afghaanse Nieuwjaar op 21 hamal gevierd wordt (CGVS, p.5). Voorts weet uw zoon dat er in 2009 presidentsverkiezingen waren maar van Abdullah Abdullah, de belangrijkste opponent van Karzai, heeft hij nog nooit gehoord (CGVS, p.8). De term wolesi jirga (parlement) is hem niet bekend (CGVS, p.8). Verder heeft uw zoon geen idee welk opmerkelijk feit er in Bamyan zou zijn gebeurd in de tijd van de Taliban (bv. de vernietiging van de Buddha's) (CGVS, p.10). Keer op keer blijkt dat uw zoon evidente en voor de hand liggende vragen niet op een bevredigende manier kan beantwoorden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat ook tijdens het gehoor (in het Punjabi) van uw vrouw V.(...) P.(...) enkele opmerkelijke vaststellingen konden worden gedaan. Zo stelt zij dat jullie huis en winkel in Karte Marmurin vernield werden ten tijde van de mujahedin. Sindsdien zouden jullie in Karte Parwan gewoond hebben, maar zij kan geen specifiek adres opgeven "omdat zij niet heeft gestudeerd" (CGVS, p.3). Voorts stelt zij dat haar broer Afghanistan twintig jaar geleden verliet omdat de Taliban toen aan het vechten waren (CGVS, p.3). Een inwoner van Kabul zal wellicht op de hoogte zijn van het feit dat de Taliban pas jaren later naar Kabul kwamen. Mensen die in de periode van de mujahedin wel actief waren en uw wijk Marmurin (en dus ook uw huis en winkel) tot puin herleidden, kent zij niet: namen als Gulbuddin Hekmatyar en Ahmad Shah Massoud, nationaal held in Afghanistan, zeggen haar helemaal niets (CGVS, p.4). Verder kan zij zich niet herinneren welk regime er aan de macht was toen jullie jongste zoon geboren werd (CGVS, p.4). Nog andere van haar verklaringen wijzen op een langdurig verblijf in een ander land. Uw vrouw leeft bijvoorbeeld in de veronderstelling dat de roepie de Afghaanse munteenheid is (CGVS, p.6), zij kent geen enkele Afghaanse televisiezender ofschoon zij altijd thuis was en jullie een televisietoestel hadden (CGVS, p.5) en zij weet niet welke kleur een Afghaanse nummerplaat heeft (CGVS, p.6). Dergelijke vaststellingen tonen nogmaals aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie herkomst uit Afghanistan.

Voorts is het nog maar de vraag waarom uw vrouw beweert niet te weten waar haar moeder, broers en zus wonen. Dat zij zoveel jaar geleden Afghanistan verlieten zonder iets te zeggen over hun bestemming of dat zij ondertussen niets van zich zouden hebben laten horen, is eveneens bijzonder ongeloofwaardig (CGVS, p.6).

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reis kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo kan u niet verduidelijken waar in Turkije het vliegtuig dat jullie in Karachi zouden hebben genomen, landde (CGVS, p.4). Verder beweren u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) de kleur van de paspoorten waarmee jullie reisden niet te kennen. Evenmin wensen u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) te verduidelijken onder welke nationaliteit of naam jullie het vliegtuig namen. Dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielaanspraak.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen leidt tot de conclusie dat u en uw gezin uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt. Immers, de informatie die u, uw vrouw en uw zoon aanbrachten over Afghanistan of Kabul weegt niet op tegen de vastgestelde lacunes en kan gezien uw moeilijkheden om de vermelde gebeurtenissen aan uw verblijf in Kabul te koppelen, niet gelden als bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asieliinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielaanvrager geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asieliinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asieliinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielaanvrager de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze

daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara dateert van 1974 en levert dus allermindst een bewijs voor uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de acht foto's: deze zijn zonder uitzondering minstens enkele decennia oud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van P. V.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kaboel afkomstig te zijn. U bent een Hindoe van etnische origine. Vijfendertig jaar geleden bent u gehuwd met V(...) S(...) C(...) (O.V. 6.761.685). Uit het huwelijk zijn drie zonen voortgekomen. Uw oudste zoon is vijftien jaar geleden ontvoerd. U heeft hem nooit teruggezien. Ondanks alle problemen waarmee uw religieuze minderheid werd geconfronteerd, zijn jullie altijd in Afghanistan gebleven. Een eerste poging om het land te verlaten, mislukte toen uw smokkelaar bij een aanslag in Kabul om het leven kwam. Op 18/11/2010 zijn u, uw man en uw twee zonen uiteindelijk toch vertrokken. Eerst zijn jullie naar Pakistan gegaan. Jullie namen in Karachi een vliegtuig dat ergens in Turkije landde. Vervolgens zijn jullie met de wagen naar België gekomen. Op 13/12/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen u, uw man en uw oudste zoon asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie van de Hindoes en Sikhs zeer slecht is. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt enkele medische attesten voor van een huisarts die stelt dat u mentale problemen heeft.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor van uzelf en dat van uw man en zoon is gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier is. In de beslissing van uw man worden een

aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie in Kabul hebben gewoond. Deze beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ooit heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u doorheen uw leven werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen heeft u onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de verschillende mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Uit volgende elementen dient te worden besloten dat u wellicht reeds langere tijd geleden Afghanistan heeft verlaten en u geen zicht biedt op uw verblijfsplaatsen en reële situatie. Zodoende verhindert u de asielinstanties om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende op de hoogte bent van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo weet u niet dat de crematieplaats Qalacha een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid onder handen werd genomen en werd gerenoveerd (CGVS, p.8). Dat u zich dan weer wel de bouw van enkele muren zo'n vijftig jaar geleden kan herinneren, is veelzeggend. U verdedigt zich door te zeggen dat u niet in Qalacha geweest bent, wat niet overtuigt. Deze crematieplaats is van groot symbolisch en religieus belang voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs. Er kan dan ook aangenomen worden dat een lid van deze gemeenschap van deze feiten op de hoogte is indien hij werkelijk in Kabul verbleef in deze periode.

Verder bent u niet op de hoogte van de problemen die ontstonden toen het lichaam van een persoon van de Sikh gemeenschap, L.(...) S.(...) genaamd, diende te worden gecremeerd. U zegt zich nog te herinneren dat deze problemen zich voordeden in september 2007, wat door de informatie wordt bevestigd. Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet meer weet wat er vervolgens met het lichaam van de man gebeurde. U stelt dat Qalacha ver weg is en dat u ook niet weet of hij misschien naar Peshawar werd gebracht om daar te worden gecremeerd, wat wel vaker gebeurt (CGVS, p.9). U stelt dat hij geen familie was van u maar dat u wel gedurende twintig minuten uw medeleven in de 'daramsal' (tempel) ging betuigen. Als dit inderdaad zo zou zijn, dan zou u vast en zeker weten dat het lichaam van L.(...) S.(...) in de daramsal werd verbrand en dit onder zware politiebewaking. Ook over de betoging die aan de crematie voorafging, heeft u geen enkele informatie. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat een volwassen lid van de Hindoes en Sikh gemeenschap in de hoofdstad, gezien de erg beperkte omvang en de grote kwetsbaarheid van deze gemeenschap, beter op de hoogte is van dergelijke feiten. Deze gebeurtenissen raakten immers rechtstreeks aan de identiteit en eigenheid van deze groep.

Over een aantal andere gebeurtenissen in Kabul blijft u eveneens zeer op de vlakte. U begint zelf over een incident dat in 2006 in Kabul zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.8). U stelt dat er een demonstratie was (CGVS, p.8) en dat deze tegen Karzai en de overheid gericht was (CGVS, p.9). Het is evenwel verwonderlijk dat u geen idee heeft waarom er dan wel werd gedemonstreerd. Als het Commissariaat-generaal u vraagt wat er zo speciaal was aan die demonstratie dat u het incident aanhaalt, zegt u dat u er niet aan deelnam en het dus niet weet (CGVS, p.9). Dit is zeer opmerkelijk. Verder kent u wel enkele precieze data van een aantal incidenten, maar bepaalde zaken, zoals de veelbesproken inval van Taliban in het Serena Hotel waarbij zes doden vielen of de aanwezigheid in de gurdwara van Karte Parwan (die naast uw huis zou gelegen zijn en waar u toch zeer regelmatig zou zijn gekomen) van een honderdtal Indische arbeiders in januari 2010, zijn u blijkbaar ontgaan. Ook dit roept twijfels op bij uw beweringen omtrent uw verblijf in Kabul.

Voorts zijn u vreemd genoeg een aantal belangrijke vertegenwoordigers van uw kleine gemeenschap onbekend. Noch Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu en Sikh society, noch Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van de Hindoe en Sikh gemeenschap voor de parlementsverkiezingen van 2010, zijn u bekend (CGVS p.10). Ook uw kennis van de prominenten van Kabul laat te wensen over. U heeft geen enkele info over Haji Abdul Qadir, de in Kabul in 2002 met een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider, of over Abdul Ahad Sahebi, de

burgemeester van Kabul die in december 2009 wegens corruptie tot een gevangenisstraf werd veroordeeld (CGVS p.10,11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er als enige van uw familie in slaagt een aantal Afghaanse televisiezenders bij naam te noemen. Dat uw andere gezinsleden geen dergelijke zenders kennen, is zeer merkwaardig. Bovendien blijkt u afgezien van de naam van deze zenders vreemd genoeg geen enkel Afghaanse televisieprogramma dat door één van deze zenders wordt uitgezonden te kunnen opnoemen. Ook dit is opmerkelijk. U stelt in dit verband dat uw zonen via het internet naar Pakistaanse zenders keken. Ook dit is opmerkelijk, temeer er volgens uw vrouw slechts enkele uren per dag elektriciteit zou zijn geweest (CGVS, p.5) en u zich bovendien niet meer kan herinneren wie uw internetprovider in Kabul was (CGVS, p.13). U stelt nochtans dat u degene was die de rekening ontving en betaalde, een verklaring die u even later weer wijzigt (CGVS, p.13). Bovendien is het merkwaardig dat een handelaar zoals u geen mobiele telefoon zou hebben gehad (CGVS, p.13) en, nog opmerkelijker, dat u geen van de in Afghanistan actieve telecomoperatoren kent (CGVS, p.13). Bovenstaande vaststellingen laten toe te twijfelen aan uw verblijf in Kabul.

Dat jullie Kabul reeds zeer lang geleden verlaten hebben, blijkt overduidelijk tijdens het gehoor van uw zoon V.(...) S.(...) K.(...) die geen van de twee Afghaanse landstalen voldoende machtig is om een gehoor in een van die talen af te leggen. Verder is zijn kennis van de etnische realiteit in Afghanistan onbestaande. Uw zoon kan niet verduidelijken welke etnieën in Afghanistan Pashtou spreken en welke Dari (CGVS, p.4). Gevraagd naar etnische bevolkingsgroepen noemt hij onder meer de Hazara's. Hij weet evenwel niet waarom deze personen jarenlang werden vervolgd en gediscrimineerd (CGVS, p.4). Uw zoon stelt ook dat er Tadzjiken in Afghanistan wonen. Hij weet echter niet of er Hazara's en Tadzjiken in Kabul wonen. Nochtans stelt de informatie dat Hazara's en Tadzjiken samen 70% van de bevolking van Kabul uitmaken. Evenmin is uw zoon op de hoogte van het feit dat Hazara's sjiieten zijn (CGVS, p.4). Voorts kan hij niet zeggen tot welke etnie de Taliban voornamelijk behoren (CGVS, p.4). Dat uw zoon van dergelijke zaken niet op de hoogte blijkt, toont aan dat hij niet in Afghanistan heeft gewoond.

Verder dient te worden gewezen op enkele bijzondere hiaten in de geografische kennis van uw zoon. Zo blijkt uw zoon geen districten van de provincie Kabul te kennen en heeft hij geen idee welke provincies aan de provincie Kabul grenzen (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uw zoon niet het onderscheid te kunnen maken tussen een woleswali (district) en een wolyat (provincie). Verder noemt uw zoon enkele steden maar als het Commissariaat-generaal vraagt waar bijvoorbeeld Gardez ligt, moet hij het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.6). Verder slaagt hij er in enkele wijken van Kabul te noemen maar dit blijkt eerder informatie die hij via u zou vernomen hebben: zo stelt uw zoon dat volgens u Wazir Akbar Khan op veertig minuten rijafstand van Karte Parwan ligt maar dat hij zelf geen idee heeft waar ergens in de stad Wazir Akbar Khan zou zijn (CGVS, p.5). Evenmin kan uw zoon een bekende straat in Kabul bij naam noemen (CGVS, p.6). Het is niet geloofwaardig dat iemand die zijn leven lang in Kabul zou hebben gewoond, omtrent dergelijke zaken geen enkele kennis zou hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw zoon onvoldoende op de hoogte is van de situatie van de Hindoes in Kabul. Hij haalt bijvoorbeeld de crematieproblemen van de Hindoes aan maar weet dan weer niet waar de crematieplaats is (CGVS, p.9). Verder beweert hij dat er enkel Punjabi en religieuze studies onderwezen worden (CGVS, p.3). Dit klopt niet: volgens een rapport van september 2007 komen ook Dari en wiskunde aan bod. Verder stelt hij dat hij tot voor enkele jaren naar de school van de gurdwara ging maar hij weet niet wie de personen zijn die daar les gaven. Hij heeft het over twee Sikh vrouwen en herinnert zich (slechts) één naam (CGVS, p.7). In werkelijkheid waren er sedert 2002 vier leerkrachten die door het Ministerie van Onderwijs werden gestuurd en Dari en wiskunde onderwezen. Tot dan was de Sikh A.(...) S.(...) de enige leraar in de school. Zelfs op enkele voor de hand liggende vragen met betrekking tot de eigen leefwereld kan uw zoon geen afdoend antwoord geven.

Voorts is uw zoon niet op de hoogte van een aantal zaken die een inwoner van Kabul ongetwijfeld weet. Zo kent hij net als u geen enkele van de telecomoperatoren die in het land actief zijn (CGVS, p.7) en weet hij niet dat Ariana een Afghaanse televisiestation is (CGVS, p.7). Verder meent uw zoon verkeerdelijk dat het Afghaanse Nieuwjaar op 21 hamal gevierd wordt (CGVS, p.5). Voorts weet uw zoon dat er in 2009 presidentsverkiezingen waren maar van Abdullah Abdullah, de belangrijkste opponent van Karzai, heeft hij nog nooit gehoord (CGVS, p.8). De term wolesi jirga (parlement) is hem niet bekend (CGVS, p.8). Verder heeft uw zoon geen idee welk opmerkelijk feit er in Bamyan zou zijn gebeurd in de tijd van de Taliban (bv. de vernietiging van de Buddha's) (CGVS, p.10). Keer op keer blijkt dat uw zoon evidente en voor de hand liggende vragen niet op een bevredigende manier kan beantwoorden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat ook tijdens het gehoor (in het Punjabi) van uw vrouw V.(...) P.(...) enkele opmerkelijke vaststellingen konden worden gedaan. Zo stelt zij dat jullie huis en winkel in Karte Marmurin vernield werden ten tijde van de mujahedin. Sindsdien zouden jullie in Karte Parwan gewoond hebben, maar zij kan geen specifiek adres opgeven "omdat zij niet heeft gestudeerd" (CGVS, p.3).

Voorts stelt zij dat haar broer Afghanistan twintig jaar geleden verliet omdat de Taliban toen aan het vechten waren (CGVS, p.3). Een inwoner van Kabul zal wellicht op de hoogte zijn van het feit dat de Taliban pas jaren later naar Kabul kwamen. Mensen die in de periode van de mujahedin wel actief waren en uw wijk Marmurin (en dus ook uw huis en winkel) tot puin herleidden, kent zij niet: namen als Gulbuddin Hekmatyar en Ahmad Shah Massoud, nationaal held in Afghanistan, zeggen haar helemaal niets (CGVS, p.4). Verder kan zij zich niet herinneren welk regime er aan de macht was toen jullie jongste zoon geboren werd (CGVS, p.4). Nog andere van haar verklaringen wijzen op een langdurig verblijf in een ander land. Uw vrouw leeft bijvoorbeeld in de veronderstelling dat de roepie de Afghaanse munteenheid is (CGVS, p.6), zij kent geen enkele Afghaanse televisiezender ofschoon zij altijd thuis was en jullie een televisietoestel hadden (CGVS, p.5) en zij weet niet welke kleur een Afghaanse nummerplaat heeft (CGVS, p.6). Dergelijke vaststellingen tonen nogmaals aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie herkomst uit Afghanistan.

Voorts is het nog maar de vraag waarom uw vrouw beweert niet te weten waar haar moeder, broers en zus wonen. Dat zij zoveel jaar geleden Afghanistan verlieten zonder iets te zeggen over hun bestemming of dat zij ondertussen niets van zich zouden hebben laten horen, is eveneens bijzonder ongeloofwaardig (CGVS, p.6).

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reis kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo kan u niet verduidelijken waar in Turkije het vliegtuig dat jullie in Karachi zouden hebben genomen, landde (CGVS, p.4). Verder beweren u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) de kleur van de paspoorten waarmee jullie reisden niet te kennen. Evenmin wensen u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) te verduidelijken onder welke nationaliteit of naam jullie het vliegtuig namen. Dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen leidt tot de conclusie dat u en uw gezin uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt. Immers, de informatie die u, uw vrouw en uw zoon aanbrachten over Afghanistan of Kabul weegt niet op tegen de vastgestelde lacunes en kan gezien uw moeilijkheden om de vermelde gebeurtenissen aan uw verblijf in Kabul te koppelen, niet gelden als bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of

ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara dateert van 1974 en levert dus allermindst een bewijs voor uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de acht foto's: deze zijn zonder uitzondering minstens enkele decennia oud."

De medische attesten stellen dat u mentale problemen heeft. Deze attesten hebben echter geen betrekking op uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S. K. V.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Hindoe van etnische origine. Het leven van uw gemeenschap wordt in Afghanistan onmogelijk gemaakt door de moslimbevolking. Vijftien jaar geleden werd uw oudste broer ontvoerd. Jullie hebben hem nooit meer teruggezien. Uw ouders leefden in angst en wilden niet dat u het huis verliet. U kon wel wat scholing in de tempel volgen maar daar bleef het bij. Verschillende keren verliet u het huis toch en werd u bijna ontvoerd door moslims of werd u tot bloeden toe geslagen door de lokale bevolking.

Omdat de situatie in Kabul onhoudbaar werd, verlieten uw vader V(...) S(...) C(...) (O.V. 6.761.685), uw moeder V(...) P(...) (O.V.6.739.589), uzelf en uw jongere broer Afghanistan. Eerst zijn jullie naar Pakistan gegaan. Jullie namen in Karachi een vliegtuig dat ergens in Turkije landde. Vervolgens zijn jullie met de wagen naar België gekomen. Op 13/12/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen u en uw ouders asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie van de Hindoes en Sikhs zeer slecht is. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg te staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient namelijk te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Tijdens het gehoor van uzelf en dat van uw ouders is gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier is. In de beslissing van uw vader worden een aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie in Kabul hebben gewoond. Deze beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ooit heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u doorheen uw leven werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen heeft u onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig

verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de verschillende mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Uit volgende elementen dient te worden besloten dat u wellicht reeds langere tijd geleden Afghanistan heeft verlaten en u geen zicht biedt op uw verblijfsplaatsen en reële situatie. Zodoende verhindert u de asielinstanties om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende op de hoogte bent van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo weet u niet dat de crematieplaats Qalacha een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid onder handen werd genomen en werd gerenoveerd (CGVS, p.8). Dat u zich dan weer wel de bouw van enkele muren zo'n vijftig jaar geleden kan herinneren, is veelzeggend. U verdedigt zich door te zeggen dat u niet in Qalacha geweest bent, wat niet overtuigt. Deze crematieplaats is van groot symbolisch en religieus belang voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs. Er kan dan ook aangenomen worden dat een lid van deze gemeenschap van deze feiten op de hoogte is indien hij werkelijk in Kabul verbleef in deze periode.

Verder bent u niet op de hoogte van de problemen die ontstonden toen het lichaam van een persoon van de Sikh gemeenschap, L.(...) S.(...) genaamd, diende te worden gecremeerd. U zegt zich nog te herinneren dat deze problemen zich voordeden in september 2007, wat door de informatie wordt bevestigd. Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet meer weet wat er vervolgens met het lichaam van de man gebeurde. U stelt dat Qalacha ver weg is en dat u ook niet weet of hij misschien naar Peshawar werd gebracht om daar te worden gecremeerd, wat wel vaker gebeurt (CGVS, p.9). U stelt dat hij geen familie was van u maar dat u wel gedurende twintig minuten uw medeleven in de 'daramsal' (tempel) ging betuigen. Als dit inderdaad zo zou zijn, dan zou u vast en zeker weten dat het lichaam van L.(...) S.(...) in de daramsal werd verbrand en dit onder zware politiebewaking. Ook over de betoging die aan de crematie voorafging, heeft u geen enkele informatie. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat een volwassen lid van de Hindoes en Sikh gemeenschap in de hoofdstad, gezien de erg beperkte omvang en de grote kwetsbaarheid van deze gemeenschap, beter op de hoogte is van dergelijke feiten. Deze gebeurtenissen raakten immers rechtstreeks aan de identiteit en eigenheid van deze groep.

Over een aantal andere gebeurtenissen in Kabul blijft u eveneens zeer op de vlakte. U begint zelf over een incident dat in 2006 in Kabul zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.8). U stelt dat er een demonstratie was (CGVS, p.8) en dat deze tegen Karzai en de overheid gericht was (CGVS, p.9). Het is evenwel verwonderlijk dat u geen idee heeft waarom er dan wel werd gedemonstreerd. Als het Commissariaat-generaal u vraagt wat er zo speciaal was aan die demonstratie dat u het incident aanhaalt, zegt u dat u er niet aan deelnam en het dus niet weet (CGVS, p.9). Dit is zeer opmerkelijk. Verder kent u wel enkele precieze data van een aantal incidenten, maar bepaalde zaken, zoals de veelbesproken inval van Taliban in het Serena Hotel waarbij zes doden vielen of de aanwezigheid in de gurdwara van Karte Parwan (die naast uw huis zou gelegen zijn en waar u toch zeer regelmatig zou zijn gekomen) van een honderdtal Indische arbeiders in januari 2010, zijn u blijkbaar ontgaan. Ook dit roept twijfels op bij uw beweringen omtrent uw verblijf in Kabul.

Voorts zijn u vreemd genoeg een aantal belangrijke vertegenwoordigers van uw kleine gemeenschap onbekend. Noch Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu en Sikh society, noch Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van de Hindoe en Sikh gemeenschap voor de parlementsverkiezingen van 2010, zijn u bekend (CGVS p.10). Ook uw kennis van de prominenten van Kabul laat te wensen over. U heeft geen enkele info over Haji Abdul Qadir, de in Kabul in 2002 met een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider, of over Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul die in december 2009 wegens corruptie tot een gevangenisstraf werd veroordeeld (CGVS p.10,11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er als enige van uw familie in slaagt een aantal Afghaanse televisiezenders bij naam te noemen. Dat uw andere gezinsleden geen dergelijke zenders kennen, is zeer merkwaardig. Bovendien blijkt u afgezien van de naam van deze zenders vreemd genoeg geen enkel Afghaanse televisieprogramma dat door één van deze zenders wordt uitgezonden te kunnen opnoemen. Ook dit is opmerkelijk. U stelt in dit verband dat uw zonen via het internet naar Pakistaanse zenders keken. Ook dit is opmerkelijk, temeer er volgens uw vrouw slechts enkele uren per dag elektriciteit zou zijn geweest (CGVS, p.5) en u zich bovendien niet meer kan herinneren wie uw internetprovider in Kabul was (CGVS, p.13). U stelt nochtans dat u degene was die de rekening ontving en betaalde, een verklaring die u even later weer wijzigt (CGVS, p.13). Bovendien is het merkwaardig dat een handelaar zoals u geen mobiele telefoon zou hebben gehad (CGVS, p.13) en, nog opmerkelijker, dat u geen van de in Afghanistan actieve telecomoperatoren kent (CGVS, p.13). Bovenstaande vaststellingen laten toe te twijfelen aan uw verblijf in Kabul.

Dat jullie Kabul reeds zeer lang geleden verlaten hebben, blijkt overduidelijk tijdens het gehoor van uw zoon V.(...) S.(...) K.(...) die geen van de twee Afghaanse landstalen voldoende machtig is om een gehoor in een van die talen af te leggen. Verder is zijn kennis van de etnische realiteit in Afghanistan onbestaande. Uw zoon kan niet verduidelijken welke etnieën in Afghanistan Pashtou spreken en welke Dari (CGVS, p.4). Gevraagd naar etnische bevolkingsgroepen noemt hij onder meer de Hazara's. Hij weet evenwel niet waarom deze personen jarenlang werden vervolgd en gediscrimineerd (CGVS, p.4). Uw zoon stelt ook dat er Tadzjiken in Afghanistan wonen. Hij weet echter niet of er Hazara's en Tadzjiken in Kabul wonen. Nochtans stelt de informatie dat Hazara's en Tadzjiken samen 70% van de bevolking van Kabul uitmaken. Evenmin is uw zoon op de hoogte van het feit dat Hazara's sjiieten zijn (CGVS, p.4). Voorts kan hij niet zeggen tot welke etnie de Taliban voornamelijk behoren (CGVS, p.4). Dat uw zoon van dergelijke zaken niet op de hoogte blijkt, toont aan dat hij niet in Afghanistan heeft gewoond.

Verder dient te worden gewezen op enkele bijzondere hiaten in de geografische kennis van uw zoon. Zo blijkt uw zoon geen districten van de provincie Kabul te kennen en heeft hij geen idee welke provincies aan de provincie Kabul grenzen (CGVS, p.6). Bovendien blijkt uw zoon niet het onderscheid te kunnen maken tussen een wolesswali (district) en een wolaayat (provincie). Verder noemt uw zoon enkele steden maar als het Commissariaat-generaal vraagt waar bijvoorbeeld Gardez ligt, moet hij het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.6). Verder slaagt hij er in enkele wijken van Kabul te noemen maar dit blijkt eerder informatie die hij via u zou vernomen hebben: zo stelt uw zoon dat volgens u Wazir Akbar Khan op veertig minuten rijafstand van Karte Parwan ligt maar dat hij zelf geen idee heeft waar ergens in de stad Wazir Akbar Khan zou zijn (CGVS, p.5). Evenmin kan uw zoon een bekende straat in Kabul bij naam noemen (CGVS, p.6). Het is niet geloofwaardig dat iemand die zijn leven lang in Kabul zou hebben gewoond, omtrent dergelijke zaken geen enkele kennis zou hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw zoon onvoldoende op de hoogte is van de situatie van de Hindoes in Kabul. Hij haalt bijvoorbeeld de crematieproblemen van de Hindoes aan maar weet dan weer niet waar de crematieplaats is (CGVS, p.9). Verder beweert hij dat er enkel Punjabi en religieuze studies onderwezen worden (CGVS, p.3). Dit klopt niet: volgens een rapport van september 2007 komen ook Dari en wiskunde aan bod. Verder stelt hij dat hij tot voor enkele jaren naar de school van de gurdwara ging maar hij weet niet wie de personen zijn die daar les gaven. Hij heeft het over twee Sikh vrouwen en herinnert zich (slechts) één naam (CGVS, p.7). In werkelijkheid waren er sedert 2002 vier leerkrachten die door het Ministerie van Onderwijs werden gestuurd en Dari en wiskunde onderwezen. Tot dan was de Sikh A.(...) S.(...) de enige leraar in de school. Zelfs op enkele voor de hand liggende vragen met betrekking tot de eigen leefwereld kan uw zoon geen afdoend antwoord geven.

Voorts is uw zoon niet op de hoogte van een aantal zaken die een inwoner van Kabul ongetwijfeld weet. Zo kent hij net als u geen enkele van de telecomoperatoren die in het land actief zijn (CGVS, p.7) en weet hij niet dat Ariana een Afghaanse televisiestation is (CGVS, p.7). Verder meent uw zoon verkeerd dat het Afghaanse Nieuwjaar op 21 hamal gevierd wordt (CGVS, p.5). Voorts weet uw zoon dat er in 2009 presidentsverkiezingen waren maar van Abdullah Abdullah, de belangrijkste opponent van Karzai, heeft hij nog nooit gehoord (CGVS, p.8). De term wolessi jirga (parlement) is hem niet bekend (CGVS, p.8). Verder heeft uw zoon geen idee welk opmerkelijk feit er in Bamyan zou zijn gebeurd in de tijd van de Taliban (bv. de vernietiging van de Buddha's) (CGVS, p.10). Keer op keer blijkt dat uw zoon evidente en voor de hand liggende vragen niet op een bevredigende manier kan beantwoorden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat ook tijdens het gehoor (in het Punjabi) van uw vrouw V.(...) P.(...) enkele opmerkelijke vaststellingen konden worden gedaan. Zo stelt zij dat jullie huis en winkel in Karte Marmurin vernield werden ten tijde van de mujahedin. Sindsdien zouden jullie in Karte Parwan gewoond hebben, maar zij kan geen specifiek adres opgeven "omdat zij niet heeft gestudeerd" (CGVS, p.3). Voorts stelt zij dat haar broer Afghanistan twintig jaar geleden verliet omdat de Taliban toen aan het vechten waren (CGVS, p.3). Een inwoner van Kabul zal wellicht op de hoogte zijn van het feit dat de Taliban pas jaren later naar Kabul kwamen. Mensen die in de periode van de mujahedin wel actief waren en uw wijk Marmurin (en dus ook uw huis en winkel) tot puin herleidden, kent zij niet: namen als Gulbuddin Hekmatyar en Ahmad Shah Massoud, nationaal held in Afghanistan, zeggen haar helemaal niets (CGVS, p.4). Verder kan zij zich niet herinneren welk regime er aan de macht was toen jullie jongste zoon geboren werd (CGVS, p.4). Nog andere van haar verklaringen wijzen op een langdurig verblijf in een ander land. Uw vrouw leeft bijvoorbeeld in de veronderstelling dat de roepie de Afghaanse munteenheid is (CGVS, p.6), zij kent geen enkele Afghaanse televisiezender ofschoon zij altijd thuis was en jullie een televisietoestel hadden (CGVS, p.5) en zij weet niet welke kleur een Afghaanse nummerplaat heeft (CGVS, p.6). Dergelijke vaststellingen tonen nogmaals aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie herkomst uit Afghanistan.

Voorts is het nog maar de vraag waarom uw vrouw beweert niet te weten waar haar moeder, broers en zus wonen. Dat zij zoveel jaar geleden Afghanistan verlieten zonder iets te zeggen over hun

bestemming of dat zij ondertussen niets van zich zouden hebben laten horen, is eveneens bijzonder ongeloofwaardig (CGVS, p.6).

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reis kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo kan u niet verduidelijken waar in Turkije het vliegtuig dat jullie in Karachi zouden hebben genomen, landde (CGVS, p.4). Verder beweren u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) de kleur van de paspoorten waarmee jullie reisden niet te kennen. Evenmin wensen u (CGVS, p.4) en uw zoon (CGVS, p.10) te verduidelijken onder welke nationaliteit of naam jullie het vliegtuig namen. Dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen leidt tot de conclusie dat u en uw gezin uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt. Immers, de informatie die u, uw vrouw en uw zoon aanbrachten over Afghanistan of Kabul weegt niet op tegen de vastgestelde lacunes en kan gezien uw moeilijkheden om de vermelde gebeurtenissen aan uw verblijf in Kabul te koppelen, niet gelden als bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara dateert van 1974 en levert dus allerminst een bewijs voor uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de acht foto's: deze zijn zonder uitzondering minstens enkele decennia oud."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Gezien de bestreden beslissingen nagenoeg volledig op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekers in hun onderscheiden verzoekschriften hetzelfde middel hebben aangevoerd, is het aangewezen om de beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze hebben geantwoord op de door hen ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hadden in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun asielaanvraag afwijst op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van hun verhaal in het gedrang zouden brengen. Verzoekers menen dat uit hun verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig is naar voor gekomen, dat zij voldoende redenen hadden en hebben om minstens te vermoeden dat hun leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Zij wijzen erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, doch het ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Verzoekers stellen verder dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal sec is, met weglating van belangrijke details en zij benadrukken dat zij in hun voorgaande interviews telkens veel informatie hebben verstrekt en elke vraag gedetailleerd hebben trachten te beantwoorden. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten zijn onwil toont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekers zich bevonden. Zij vragen zich dan ook af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Voorts zijn de bestreden beslissingen naar het oordeel van verzoekers uiterst onduidelijk en zeer karig wat hun motivering betreft. Bovendien worden volgens verzoekers een aantal gegevens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd en stellen zij verder niet te begrijpen hoe hun nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan hun asielaanvraag negatief wordt verklaard. Tot slot ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen hen de facto verplichten naar Afghanistan terug te keren zodat zij zullen worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Zij verwijzen opnieuw naar hun feitenrelaas en stellen dat zij bij een terugkeer – afgezien van het gevaar dat in Afghanistan nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem zullen hebben met het gebrek aan bescherming door de overheid tegen radicale Afghaanse moslims.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betogen verzoekers dat de bestreden beslissingen zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluiten tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en

'overtuiging' zodat de bestreden beslissingen geenszins op redelijke wijze werden genomen. Volgens verzoekers werd hun aanvraag zomaar verworpen om reden dat zij hun afkomst niet kunnen bewijzen en hun verhaal weinig overtuigend is. Verzoekers menen dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissingen, dan nooit tot de weigering van de erkenning van de subsidiaire bescherming zou zijn besloten. Zij benadrukken dat zij tijdens hun beide interviews steeds zeer duidelijk hebben aangegeven dat zij wel degelijk Afghanistan recent hebben verlaten en stellen de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt zodat men zich de vraag kan stellen in hoeverre de behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

3.4. In een vierde middel, aangaande de weigering van het subsidair beschermingsstatuut, voeren verzoekers opnieuw de schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissingen. Verzoekers verwijzen naar de nota *"Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers"* van februari 2010 en menen dat ingevolge dit beleid Afghaanse vluchtelingen afkomstig uit het centrum van Afghanistan, waaronder Kabul, de mogelijkheid hebben om te genieten van het subsidair beschermingsstatuut.

3.5. Als bijlage bij de verzoekschriften worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van meester R. K., advocaat te Kabul, getuigenissen van een neef van eerste verzoekende partij en van diverse kennissen, die allen bevestigen dat verzoekers tot voor kort in Kabul, Afghanistan woonden, een attest van de voorzitter van Sanatan Mander Hindu Tempel te Kortrijk, waarin wordt bevestigd dat verzoekers 'naar België gekomen zijn omdat de situatie momenteel heel gevaarlijk is voor Hindu mensen' en een attest van het hoofd van de Gurdwara.

Per aangetekend schrijven van 22 september 2011 laten verzoekers nog een kopie van een huurcontract geworden met vertaling.

3.6. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

3.7.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers verworpen omdat aan hun beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht zodat zij het de asielinstanties onmogelijk maken om een correct zicht te krijgen op hun leefsituatie en hun eventuele nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) eerste verzoekende partij onvoldoende op de hoogte is van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) hij over een aantal andere gebeurtenissen in Kabul eveneens zeer op de vlakte blijft, (iii) een aantal belangrijke vertegenwoordigers van zijn kleine gemeenschap hem onbekend zijn en ook zijn kennis van de prominenten van Kabul te wensen overlaat, (iv) hij er als enige van zijn familie in slaagt een aantal Afghaanse televisiezenders bij naam te noemen doch vreemd genoeg geen enkel Afghaans televisieprogramma kan opnoemen dat door één van deze zenders wordt uitgezonden, hij zich verder niet meer kan herinneren wie zijn internetprovider in Kabul was en het bovendien merkwaardig is dat een handelaar zoals hij geen mobiele telefoon zou hebben gehad en zelfs geen van de in Afghanistan actieve telecomoperatoren kent, (v) derde verzoekende partij geen van de twee Afghaanse landstalen voldoende machtig is om een gehoor in een van die talen af te leggen, zijn kennis van de etnische realiteit in Afghanistan onbestaande is, bijzondere hiaten in diens geografische kennis kunnen worden vastgesteld, hij onvoldoende op de hoogte is van de situatie van de Hindoes in Kabul en hij zelfs op enkele voor de hand liggende vragen met betrekking tot zijn eigen leefwereld geen afdoend antwoord kan geven, zoals uitvoerig wordt toegelicht, hij voorts geen enkele van de telecomoperatoren kent die in het land actief zijn, hij niet weet dat Ariana een Afghaanse televisiestation is, hij verkeerdelijk meent dat het Afghaans nieuwjaar op 21 hamal wordt gevierd, hij nog nooit heeft gehoord van Abdullah Abdullah, de belangrijkste opponent van Karzai tijdens de presidentsverkiezingen van 2009, de term wolesi jirga (parlement) hem niet bekend is en hij verder geen idee heeft welk opmerkelijk feit er in Bamyān zou zijn gebeurd in de tijd van de Taliban (bv. de vernietiging van de Buddha's), (vi) een aantal opmerkelijke vaststellingen in de verklaringen van tweede verzoekende partij eveneens wijzen op een langdurig verblijf in een ander land, zoals omstandig wordt toegelicht, (vii) ook het feit dat eerste en derde

verzoekende partij geen enkele informatie over hun reis kwijt willen ernstige vragen doet rijzen bij hun algemene geloofwaardigheid, (viii) de informatie die de verzoekende partijen aanbrachten over Afghanistan of Kabul niet opweegt tegen de vastgestelde lacunes en niet kan gelden als bewijs voor hun beweerde verblijf in Afghanistan, gezien hun moeilijkheden om de vermelde gebeurtenissen aan hun verblijf in Kabul te koppelen en (ix) de voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande argumentatie te weerleggen vermits de taskara van eerste verzoekende partij dateert van 1974 en dus allerm minst een bewijs levert voor zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Afghanistan en hetzelfde geldt voor de foto's, die zonder uitzondering minstens enkele decennia oud zijn, en de medische attesten waarin gesteld wordt dat tweede verzoekende partij mentale problemen heeft geen betrekking hebben op haar asielmotieven.

3.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7.3. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal sec is, met weglating van belangrijke details, en zij het zelfs hebben over een tendentieuze weergave van de feiten, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoekers in de bestreden beslissingen op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoekers die te allen tijde kunnen raadplegen. De Raad stelt vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissingen alle voor het relaas van verzoekers relevante feiten uit de administratieve dossiers overneemt. Overigens wordt door verzoekers niet in het minst toegelicht welke belangrijke details zouden zijn weggelaten in de weergave van de feiten of niet in overweging zouden zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen, noch wordt verduidelijkt waarom de feitenweergave van de bestreden beslissingen tendentiekus zou zijn. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de uithaal van verzoekers naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stellende dat deze onwil aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekers zich bevonden, elke grondslag mist.

3.8. Verzoekers betwisten de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt gesteld dat de kennis van eerste verzoekende partij van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier is zodat het niet geloofwaardig is dat hij met zijn familie in Kabul heeft gewoond.

Zij betogen dat het niet opmerkelijk is dat derde verzoekende partij geen details kon geven over een demonstratie tegen Karzai aangezien niet elke jongeman van (toen) 18 jaar volledig op de hoogte is van de gedetailleerde politieke situatie in zijn thuisland, derde verzoekende partij bovendien niet naar het nieuws keek en slechts door eerste verzoekende partij van enkele gebeurtenissen op de hoogte werd gebracht. Deze argumentatie is evenwel niet dienend om de motivering van de bestreden beslissingen in dit verband te ontkrachten. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers duidelijk dat het niet derde verzoekende partij is die wordt verweten niet meer informatie te kunnen geven over een demonstratie tegen Karzai te Kabul in 2006, maar wel eerste verzoekende partij, die dit

incident overigens tijdens het gehoor zelf aanhaalde doch wanneer hierover werd doorgevraagd niet kon verduidelijken waarom er gedemonstreerd werd noch wat er zo speciaal was aan die welbepaalde demonstratie dat hij deze spontaan vermeldde (gehoor, p. 8-9).

Waar verzoekers thans stellen dat eerste verzoekende partij natuurlijk wist van de inval van de Taliban in het Serena hotel en van de aanwezigheid van de Indische arbeiders in de Gurdwara, dient de Raad vast te stellen dat deze beweringen haaks staan op de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat eerste verzoekende partij herhaaldelijk werd gevraagd naar gebeurtenissen en incidenten en hij op geen enkel ogenblik gewag maakte van deze twee gebeurtenissen. Meer nog, toen hem expliciet gevraagd werd naar de aanval op het Serena hotel, kon hij hierover geen uitleg verschaffen. Hetzelfde geldt voor het verblijf van de Indiërs in de daramsal in januari 2010 (gehoor eerste verzoekende partij, p. 11-12).

Wat betreft zijn kennis over prominente personen uit zijn gemeenschap, bevestigt eerste verzoekende partij dat hij Daya Singh Ayaan niet kent. Prital Singh Pal, wiens naam in het Kabli Punjabi wordt uitgesproken als 'Preet Singh', kent hij echter wel, evenals Abdul Qhadir, de burgemeester van Kabul en andere prominenten. Ook deze beweringen stroken niet met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt uit het gehoorverslag dat eerste verzoekende partij Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van de Hindoe en Sikh gemeenschap voor de parlementsverkiezingen van 2010, niet kent. De post factum bewering in het verzoekschrift dat diens naam in het Kabli Punjabi anders wordt uitgesproken doet hieraan geen afbreuk. Daarnaast stelde hij uitdrukkelijk niets te weten over Abdul Qhadir, de in 2002 bij een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider, en blijkt uit het gehoorverslag eveneens dat eerste verzoekende partij Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul die in december 2009 wegens corruptie tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, niet kent (gehoor, p. 10-11).

Voorts stellen verzoekers in voorliggend verzoekschrift verkeerdelijk dat eerste verzoekende partij in de bestreden beslissingen wordt verweten geen enkele televisiezender te kennen terwijl hij er vijf opsomde. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat niet eerste verzoekende partij dit gebrek aan kennis wordt verweten maar wel tweede en derde verzoekende partij. Wél wordt terecht vastgesteld dat eerste verzoekende partij weliswaar een aantal Afghaanse televisiezenders bij naam kan noemen doch vreemd genoeg geen enkel Afghaans televisieprogramma blijkt te kunnen opnoemen dat door één van deze zenders wordt uitgezonden. Deze vaststelling wordt geenszins verklaard door de uitleg in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij vooral naar het nieuws keek op de BBC. Dat zijn kinderen voornamelijk naar Indische films keken, verklaart evenmin het gebrek aan kennis in hoofde van derde verzoekende partij wat betreft de Afghaanse televisiezenders. Het is immers niet omdat hij deze zenders weinig of nooit zou bekeken hebben dat hij verstoken is van iedere kennis over het bestaan ervan. Hetzelfde geldt voor tweede verzoekende partij.

Verder stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen terecht vast dat eerste verzoekende partij onvoldoende op de hoogte is van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo weet hij niet dat de crematieplaats Qalacha, die van groot symbolisch en religieus belang is voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs, een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid werd gerenoveerd en is hij niet op de hoogte van de problemen die ontstonden toen het lichaam van een persoon van de Sikh gemeenschap, L. S. genaamd, diende te worden gecremeerd. Dit laatste is des te meer bevreemdend daar eerste verzoekende partij wél correct aangeeft dat deze problemen zich voordeden in 2007 en beweert dat hij gedurende twintig minuten zijn medeleven in de daramsal ging betuigen, in welk geval redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van het feit dat het lichaam van L. S. onder zware politiebewaking in de daramsal werd verbrand en dat hij toelichting zou kunnen geven bij de betoging die aan de crematie voorafging, quod non in casu (gehoor eerste verzoekende partij, p. 8-10). Verzoekers beperken zich in voorliggend verzoekschrift tot het herhalen van de eerdere verklaringen van eerste verzoekende partij ter zake, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat het opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij zich niet meer kan herinneren wie zijn internetprovider in Kabul was, voeren verzoekers aan dat er

inzake het internet sprake is van een misverstand. Zij verduidelijken dat zij in een woning woonden samen met drie andere families. Het gezin op de benedenverdieping had een computer met internet waarop de zonen spelletjes speelden. Dit internet werd afgetapt en werd dus door niemand betaald. Zij vervolgen dat eerste verzoekende partij überhaupt geen kennis heeft van het internet en de vraag verkeerd begreep. Met betrekking tot het niet hebben van een telefoon, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoekende partij verklaarde dat hij dit bewust niet wenste daar hij voornamelijk dreigtelefoons ontving van moslims. Ook hier overtuigen verzoekers niet. Zij beperken zich weerom tot het uiten van blote beweringen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Dergelijk verweer is niet ernstig en vermag niet de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijven.

3.9.1. Voorts betwisten verzoekers dat derde verzoekende partij onvoldoende kennis zou hebben van Afghanistan. Waar zij voorafgaandelijk opmerken dat de tolk van derde verzoekende partij Pakistaans Punjabi sprak en dat dit ongeveer 50 % verschilt van het Afghaans Punjabi (Kabli Punjabi, een mix van Dari en Hindi) dat door verzoekers wordt gesproken, waardoor derde verzoekende partij enkele vragen niet goed begreep, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit het gehoorverslag van derde verzoekende partij, die bij aanvang van het gehoor inderdaad aangaf dat hij Kabli Punjabi spreekt en dat het Pakistaanse Punjabu "een beetje anders is" maar tevens uitdrukkelijk stelde de tolk goed te begrijpen (gehoor zoon, p. 3). Het gehoorverslag geeft een precieze en gedetailleerde weergave van het interview en er kunnen geen aanwijzingen uit worden afgeleid dat er zich moeilijkheden zouden hebben voorgedaan tijdens het gehoor of bij de vertaling van de verklaringen van derde verzoekende partij. Derde verzoekende partij noch diens raadsman hebben overigens op enig ogenblik tijdens of na het interview bezwaar gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor of de manier waarop er werd getolkt. Evenmin werd enige opmerking geformuleerd over mogelijke vertaal- of andere communicatiemoeilijkheden tijdens het gehoor. De in de bestreden beslissingen vastgestelde onwetendheden zijn bovendien van dien aard dat ze niet kunnen verklaard worden door een verkeerde vertaling of het feit dat derde verzoekende partij bepaalde vragen niet goed zou hebben begrepen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, in de bestreden beslissing nergens uitdrukkelijk wordt beweerd dat verzoekers al veel langer in Pakistan of India zouden hebben gewoond. Er wordt slechts toelichting gegeven bij de situatie waarin miljoenen Afghanen zich bevinden, in samenlezing met het gegeven dat het voor de asielinstanties van belang is om te kunnen vaststellen uit welke regio verzoekers precies afkomstig zijn. De bewering in voorliggend verzoekschrift dat derde verzoekende partij de taal van Pakistan of India amper machtig is, vermag dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Overigens acht de Raad het bevreemdend dat in onderhavige verzoekschriften met betrekking tot de crematieplaats Qalacha wordt gesteld "*Indien deze plaats van zulks enorm belang was zou die informatie hen ook bereikt hebben in India of Pakistan.*", uitspraak welke naar het oordeel van de Raad een impliciete bevestiging inhoudt dat verzoekers geen voeling hebben met de realiteit van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul, vermits de crematieplaats Qalacha van groot symbolisch en religieus belang is voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs in Kabul, zoals terecht in de bestreden beslissingen wordt gesteld (zie ook adm. doss., "Angry Sikhs in Afghan funeral demonstration").

3.9.2. Waar ter verschoning van de beperkte geografische kennis van derde verzoekende partij wordt aangehaald dat hij een gebrekkige opleiding heeft gekregen aangezien in de Gurdwara louter en alleen Hindu gebruiken en cultuur werden onderwezen en geen geografie van Afghanistan, wijst de Raad erop, en dit los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet onderwijs heeft genoten, dat van de asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, mag verwacht worden dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving. Het is immers niet omdat men slechts een beperkte opleiding heeft gekregen, dat men verstoken is van iedere kennis. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die beweert zijn leven lang in Kabul te hebben gewoond niet de minste kennis heeft van de districten van de provincie Kabul, geen idee heeft welke provincies aan de provincie Kabul grenzen, niet het onderscheid kent tussen een woleswali (district) en een wolayat (provincie), de wijken van Kabul niet kan situeren en zelfs geen bekende straat in Kabul bij naam kan noemen. Ook de uitleg dat het voor derde verzoekende partij quasi onmogelijk was om het huis te verlaten uit vrees voor aanvallen op zijn persoon en aanslagen, zodat hij niet echt de kans kreeg om Kabul te gaan verkennen, kan niet in het minst overtuigen. Dat een (toen) 18-jarige jongeman nagenoeg zijn hele leven binnenshuis zou hebben doorgebracht (gehoor derde verzoekende

partij, p. 6), is naar het oordeel van de Raad allesbehalve plausibel. In zoverre in voorliggende verzoekschriften nog wordt gesteld dat derde verzoekende partij wel degelijk weet heeft van de districten in zijn buurt en hij wel eens met de bus naar Wazir Akbar Khan is geweest, waardoor hij weet dat dit een rit van een veertigtal minuten is gelet op de zes stoplichten, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling niet strookt met de verklaringen van derde verzoekende partij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij uitdrukkelijk ontkende ooit in Wazir Akbar Khan te zijn geweest en verklaarde dat zijn vader, eerste verzoekende partij, hem had verteld dat de busrit veertig minuten duurde (gehoor derde verzoekende partij, p. 5).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in hoofde van derde verzoekende partij tevens een uitermate beperkte kennis vast van de situatie van de Hindoes in Kabul. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen haalt hij weliswaar de crematieproblemen aan maar kan hij niet duiden waar de crematieplaats precies gelegen is. Het verweer in onderhavige verzoekschriften dat hij hier nooit is geweest en dit bovendien niet interessant is voor een jongeman, overtuigt niet, temeer deze crematieplaats van groot symbolisch en religieus belang is voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs en derde verzoekende partij bovendien verklaart in de school van de Gurdwara religieus onderricht te hebben gekregen zodat niet kan worden aangenomen dat hij niet zou weten waar de crematieplaats gelegen is zo hij werkelijk uit Kabul afkomstig is. Wat betreft de studies die in de school van de Gurdwara werden onderwezen, verklaarde derde verzoekende partij tijdens zijn gehoor overigens expliciet dat er enkel in religie en in Punjabi werd onderwezen. Hij ontkende uitdrukkelijk dat er iemand Dari onderwees in de tempel (gehoor derde verzoekende partij, p. 3). De uitleg in de verzoekschriften dat er inderdaad ook Dari en wiskunde werd onderwezen, dat dit keuzevakken zijn die door vrijwel niemand werden gevolgd, dat derde verzoekende partij enkel het vak Punjabi en de religieuze vakken volgde, dat dit werd onderwezen door slechts één lerares en dat de andere lerares de keuzevakken behartigde, komt de Raad dan ook over als een gekunstelde post-factum verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om de verklaringen van derde verzoekende partij alsnog geloofwaardig te laten schijnen en om de vastgestelde tegenstrijdigheid van zijn verklaringen met het aan het administratief gevoegde Country of Origin Information Report – Afghanistan van 20 mei 2008 te verklaren.

Waar in de verzoekschriften nog wordt benadrukt dat uit het gehoorverslag van derde verzoekende partij duidelijk blijkt dat hij wel degelijk een telecomoperator kent, namelijk Ariana, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat derde verzoekende partij niet wist dat Ariana een televisiestation is (gehoor derde verzoekende partij, p. 7). Voorts stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de verzoekschriften, uit het gehoorverslag van derde verzoekende partij wel degelijk blijkt dat hij naast 21 maart ook verkeerdelijk 21 hamal aanhaalde als zijnde de datum in de Afghaanse kalender waarop het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd.

De motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de kennis van de etnische realiteit in Afghanistan in hoofde van derde verzoekende partij onbestaande is, dat hij nog nooit heeft gehoord van Abdullah Abdullah, de belangrijkste opponent van Karzai tijdens de presidentsverkiezingen van 2009, dat de term wolesi jirga (parlement) hem niet bekend is en hij verder geen idee heeft welk opmerkelijk feit er in Bamyan zou zijn gebeurd in de tijd van de Taliban (bv. de vernietiging van de Buddha's), wordt in de verzoekschriften niet betwist, laat staan ontkracht zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.10. Tot slot trachten verzoekers de lacunes in de kennis van tweede verzoekende partij te verklaren. Zij voeren aan dat tweede verzoekende partij geen specifiek adres kan opgeven van hun woning in Karte Parwan omdat in deze wijk geen straatnamen noch huisnummers bestaan. Zij woonden er 'tegenover de tempel' en zo werd hun woning ook aangeduid, aldus verzoekers. Voorts verwijzen zij naar de situatie van vrouwen in Afghanistan, die ongeletterd en analfabeet zijn en geacht worden niets te weten. Zij vervolgen dat tweede verzoekende partij bovendien lichtjes dement en mentaal niet in orde is zodat niet van haar kan worden verwacht dat zij weet wanneer welk regime aan de macht was. Omtrent de nationale munt van Afghanistan is volgens verzoekers verwarring ontstaan bij de interviewer vermits deze munt in het Kabli Punjabi 'Rapeia' heet, een woord zeer gelijkaardig aan roepie. Dat tweede verzoekende partij geen enkel televisieprogramma kan opnoemen, is volgens verzoekers te verklaren door het feit dat zij enkel naar Indische films keek.

Met dergelijke argumentatie slagen verzoekers er niet in de Raad te overtuigen, temeer het gebrek in de kennis van tweede verzoekende partij van de situatie in Afghanistan, om welke redenen dan ook, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat eerste en derde verzoekende partijen er niet in het minst in

geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij met het gezin tot voor kort in Afghanistan verbleven. De medische attesten die voorgelegd werden betreffen tweede verzoekende partij en kunnen derhalve niet als verschoning dienen voor de lacunes en onwetendheden van de eerste en derde verzoekende partij.

3.11. Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers hun afkomst uit Kabul. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit op goede gronden dat de informatie die verzoekers wél aanbrachten over Afghanistan of Kabul niet opweegt tegen de vastgestelde lacunes in hun kennis, welke voornamelijk elementen betreffen met betrekking tot hun persoonlijke leefwereld en de gemeenschap waartoe zij behoren zodat de vragen die hieromtrent aan verzoekers werden gesteld door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Kabul en er deel uit te maken van de kleine Hindoe- en Sikhgemeenschap, moeten gekend zijn.

3.12. Hun algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat eerste en derde verzoekende partij niet in staat blijken enig detail of bijzonderheid te geven met betrekking tot hun reisroute en de door hen gebruikte reisdocumenten, hetgeen onaanvaardbaar is en wijst op een gebrek aan medewerking. Naast de identiteit vormt de reisweg immers een element in de asielpprocedure die mee in overweging kan genomen worden. De uitleg in de verzoekschriften dat zij niet weten in welke stad in Turkije hun vliegtuig is geland omdat zij hier geen oog voor hadden, dat zij de smokkelaar volgden, die alle documenten bij zich hield en weigerde te antwoorden op vragen zodat zij evenmin exact wisten wat er op het door hen gebruikte paspoort stond – uitleg welke in wezen neerkomt op het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen – kan niet in het minst overtuigen. Immers, de Raad is van oordeel dat het reizen met valse documenten enige voorbereiding vergt en de asielzoeker en de smokkelaar geen enkel risico zullen nemen en er dan ook zullen op toezien dat de vluchteling voldoende op de hoogte is van de elementen vermeld in het gebruikte paspoort en de gevolgde route, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Uit de administratieve dossiers blijkt dat eerste en derde verzoekende partij geen nuttige elementen omtrent het vals paspoort vermelden zodat terecht kan getwijfeld worden aan de bewering dat zij met een vals paspoort reisden. Bovendien moeten verzoekers minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Zij kunnen echter geen reisbescheiden voorleggen en maken aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk.

3.13. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door eerste verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken, met name zijn taskara van 1974 en een aantal foto's, niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van zijn voorgehouden afkomst uit en verblijf in Kabul, Afghanistan.

Ook de als bijlage aan de verzoekschriften gevoegde nieuwe documenten zijn niet van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers hun asielaanvraag. Aan de getuigenissen van de neef van eerste verzoekende partij en diverse kennissen, die allen bevestigen dat verzoekers tot voor kort in Kabul, Afghanistan woonden kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend daar deze allen een duidelijk gedongen karakter vertonen en ten behoeve van verzoekers werden opgesteld. Hetzelfde geldt voor het attest van de voorzitter van Sanatan Mander Hindu Tempel te Kortrijk, waarin wordt bevestigd dat verzoekers 'naar België gekomen zijn omdat de situatie momenteel heel gevaarlijk is voor Hindu mensen', attest welk overigens op generlei wijze vermag verzoekers hun beweerd afkomst uit en verblijf in Kabul aan te tonen. Ook het document opgesteld door een advocaat in Kabul vertoont een gesolliciteerd karakter en betreft geen officieel document zodat er geen objectieve bewijswaarde kan aan toegekend worden. Wat betreft het attest van het Gurdwara comité, herhaalt de Raad dat derde verzoekende partij niet kon duiden wie de personen zijn die les gaven aan de school van de Gurdwara en incoherente verklaringen aflegde over welke vakken er precies werden onderwezen. Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Derhalve wordt ook aan het huurcontract dat per aangetekend schrijven werd toegestuurd, en waarvan een "origineel" werd ingediend ter terechtzitting, geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend.

3.14. Tot slot wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op basis van het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de informatie die verzoekers verstrekken over Kabul en over bepaalde gebeurtenissen die zich aldaar hebben voorgedaan onvoldoende is om te besluiten dat zij effectief van deze stad afkomstig zijn en er de jaren voor hun komst naar België nog hebben verbleven.

In zoverre verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluiten tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissingen geenszins op redelijke wijze werden genomen, hun aanvraag zomaar werd verworpen om reden dat zij hun afkomst niet kunnen bewijzen en hun verhaal weinig overtuigend is, en nooit tot de weigering van de erkenning van de subsidiaire bescherming zou zijn besloten indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissingen, gaan zij voorbij aan de concrete en zeer omstandige motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerd verblijf van verzoekers in Afghanistan gedurende de jaren voor hun komst naar België. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers – met inbegrip van verzoekers hun verklaringen –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen aangezien zij hun verklaarde verblijf in en afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Dat in de motivering van de bestreden beslissingen een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid zou zitten kan, in acht genomen wat voorafgaat, allermindst worden volgehouden. Hetzelfde geldt voor de stelling dat de bestreden beslissingen 'karig' gemotiveerd zouden zijn. Waar verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel die informatie gebruikt die haar het best uitkomt, wijst de Raad er nog op dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de bestreden beslissing dienen te worden opgenomen. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan de stelling als zou de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan, verzoekers hun asielaanvraag zomaar zou zijn verworpen en geen nuttig onderzoek zou zijn voorafgegaan aan het nemen van de bestreden beslissingen, niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.15. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Na lezing van de administratieve dossiers dient te worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de op hen rustende bewijslast. De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn/haar asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen, in casu van hun afkomst, mag verwacht worden dat hij/zij coherente, overtuigende

en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en de gemeenschap waartoe hij beweert te behoren. De Raad herhaalt dat de vragen die aan verzoekers werden gesteld betrekking hebben op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Kabul en tot de Hindoe-minderheid behoort moeten gekend zijn. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is de kennis van verzoekers omtrent de Sikh- en Hindoegemeenschap in Kabul, van het dagelijkse leven in Afghanistan en van een aantal recente gebeurtenissen en incidenten echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen met betrekking tot hun afkomst en zij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachten te misleiden. Daarenboven leggen zij geen enkel overtuigend document neer waaruit kan blijken dat zij afkomstig zijn uit Kabul of elders in Afghanistan verbleven hebben. Verzoekers bieden als asielzoekers geen reëel zicht op hun verblijfssituatie/afkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, zodat zij door eigen toedoen de asielinstanties verhinderen zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoekers geen duidelijkheid scheppen over hun verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen en afkomst, stellen zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid hun beschermingsnood correct te beoordelen.

3.16. In zoverre verzoekers nog poneren dat de bestreden beslissingen hen de facto verplichten naar Afghanistan terug te keren zodat zij zullen worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, benadrukt de Raad dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet zodat wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar het land van herkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat evenwel niet. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Vermits verzoekers hun verklaringen omtrent hun beweerde afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk zijn kan de Raad enkel herhalen dat verzoekers zelf de oorzaak zijn van het feit dat de nood aan internationale bescherming in hun hoofde niet kan worden onderzocht. Dat de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM geschonden zouden zijn wordt derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

Tot slot benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij/zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende hun afkomst, hebben verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 73 967 / IV - RvV 73 971 / IV en RvV 73 964 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS